

Het recht op een toekomst

Zondag 27 januari 2019

De losgekoppelde wereld is weer helemaal terug. De klimaatmars is voorbij.

Nu pas besef ik hoeveel ik genoot van de verbondenheid die een concentratie gelijkgestemde zielen teweegbrengt. In de trein die vertrok uit Brussel-Centraal zinderde de gemoedelijke bubbel nog na. Maar hier, op dit kille perron in Berchem is er geen spoor meer van die warme, solidaire sfeer. Voor het eerst vandaag reikt de kou tot in mijn botten.

Een jonge vader slaat een arm om zijn zoontje. Die kruipt dicht tegen hem aan. Hij keert het zelfgemaakte bord met de blauwgroene aardbol en slogan in aandoenlijk kleine letters naar zijn buik toe. Ik zucht. Hij heeft gelijk. Het is gedaan voor vandaag.

En toch. De slogan, *plus chaud, plus chaud, plus chaud que le climat on est*, bonkt nog door mijn lijf. Maar meer nog dan dat, zie ik een jonge vluchteling voor me. Ahmed, Khalid of is het Suleiman kleurde deze dag op een unieke manier. Hem zal ik nooit vergeten.

Om te vertellen hoe dat komt, neem ik jullie terug mee naar het begin van de betoging.

Op de overvolle trein richting hoofdstad zit de stemming er al goed in. Een peuter met lichtbruine ogen staart me minutenlang aan. Ze leunt tegen de muur van het toilet. *35 in 2050* prijkt in dikke, turkooise letters op haar mooie snoetje. Haar mama is met drukke gebaren geabsorbeerd in een gesprek. Een sjaal verbindt hen.

In het station van Brussel-Noord geleiden stewards in groene hesjes ons naar een zijuitgang om opstoppingen te vermijden.

En daar gebeurt het. Een aanzwellende urinegeur doet me kokhalzend ontwaken uit mijn klimaatmarseuforie. Vluchtelingen. Natuurlijk. Brussel-Noord. Vluchtelingen. De geur leidt mijn blik naar de urinesporen op de marmeren vloer. Licht misselijk en beneveld in mentale verwarring volg ik de mensenstroom. We draaien een brede gang in.

Hier zitten ze. Aan beide kanten tegen kille muren van dure steen. Hun grote ogen vol onpeilbare emoties. Ongewild vormen ze een trieste haag voor de meute witte betogers in Gortex jassen, met warme sokken in waterdichte stapschoenen die vierwiel aangedreven kinderkoetsen voortduwen.

Ik kijk naar hen en voel me een voyeur. Mijn benen wegen zwaar en twijfelen of ze nog willen gaan stappen voor het klimaat. Een stem in mijn hoofd fluistert: ga met die gasten praten. Heel snel volgt: ben je gek. Vele vragen flitsen tegelijk door mijn hoofd: waar komen ze vandaan, wie lieten ze achter, waaraan denken ze als ze 's nachts in een donkere gang staan te plassen, wie geeft hen eten, wat zijn hun plannen? En ook: wat is dat gevoel dat zo knaagt in mijn lijf?

Ik vertraag. Mensen stappen me voorbij. Ik kijk van links naar rechts. Dicht tegen mekaar zoeken ze warmte, onderuitgezakt op hun kartonnen matrassen. Ze volgen de parade van welvaart. Hier en daar ligt een opgekruld lijf onder een Samusocial deken.

En dan zie ik Ahmed, Khalid of is het Suleiman. Hij huppelt speels op en neer tussen de grijze zijlijn en de voortdenderende klimaatschare. Zijn kleverige jeans is te breed en te kort. Blote stekkebeentjes kunnen de sokken niet ophouden die zich dan maar losjes drapperen over veterloze botinnen. Op zijn zwarte muts grappen lichtblauwe oorverwarmers. Donkere, gekloofde handen steken een stuk karton omhoog. Er staat niets op. Mijn ogen zoeken op de grond achter hem naar een slaapmat met een gelijkvormige hap uit. Daar ligt ze. Hier slaapt hij. Licht en luchtig danst hij en deelt gratis en voor niets zijn opgewekte lach uit aan zijn witte mensenbroeders en zusters.

Zijn lotgenoten kijken gelaten naar zijn fratsen. Ik glimlach en bots tegen een jonge moeder met een kinderkoets. Ze draait zich om. In haar ogen lees ik: *Hoe geraak ik deze trap af?* Ik help haar.

De klimaatmarsbubbel slokt me weer op.

Maar hier, nu, op dit kille avondperron in Berchem, danst de lichtvoetige Ahmed, Khalid of is het Suleiman weer door mijn hoofd. Bewust of onbewust maakte hij de verbinding waar ik moeite mee had. In mijn verwarring zag ik alleen wat ons scheidt.

Nu de rust is weergekeerd en ik opnieuw helemaal op mezelf ben teruggeplooid, zie ik onze gemene deler: we knokken allebei voor onze toekomst.